

Ηλίας — Αριθμός Δεκατρία

Σαράντα έξι

Jeff Pippenger

2023-10-19

Στο προηγούμενο άρθρο ευθυγραμμίζαμε τον Ηλία με την ιστορία του 1798 έως το 1844. Ο Ηλίας εισέρχεται συμβολικά σε εκείνη την ιστορία όταν ο William Miller ανεγέρθηκε για να κηρύξει το μήνυμα του πρώτου αγγέλου. Η χήρα των Σαρεπτών αντιπροσωπεύει μια πιστή εκκλησία που συνάγει δύο ξύλα, ή δύο έθνη τα οποία θα γίνονταν ένα έθνος στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Και ειπέ προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ιδού, εγώ θα λάβω τους υιούς Ισραήλ εκ μέσου των εθνών, όπου υπήγαν, και θα συνάξω αυτούς από πανταχόθεν και θα φέρω αυτούς εις την γην αυτών· και θα κάμω αυτούς εν έθνος επί της γης, επί των ορέων του Ισραήλ· και εις βασιλεύς θέλει είσθαι βασιλεύς επί πάντας αυτούς· και δεν θέλουσιν είσθαι πλέον δύο έθνη, ουδέ θέλουσι διαιρεθή πλέον εις δύο βασιλεια· ουδέ θέλουσι μianθή πλέον με τα είδωλα αυτών, ουδέ με τα βδελύγματα αυτών, ουδέ με πάσας τας παραβάσεις αυτών· αλλ' εγώ θέλω σώσει αυτούς εκ πάντων των κατοικητηρίων αυτών, όπου ημάτησαν, και θέλω καθαρίσει αυτούς· και θέλουσιν είσθαι λαός μου, και εγώ θέλω είσθαι Θεός αυτών. Και ο δούλος μου Δαβίδ θέλει είσθαι βασιλεύς επ' αυτούς· και πάντες θέλουσιν έχει ένα ποιμένα· θέλουσι περιπατεί επίσης εν τοις κρίμασί μου και φυλάττει τα διατάγματά μου και εκτελεί αυτά. Και θέλουσι κατοικεί εν τη γη την οποίαν έδωκα εις Ιακώβ τον δούλον μου, όπου κατώκησαν οι πατέρες σας· και θέλουσι κατοικεί εν αυτή, αυτοί και τα τέκνα αυτών και τα τέκνα των τέκνων αυτών, εις τον αιώνα· και ο δούλος μου Δαβίδ θέλει είσθαι άρχων αυτών εις τον αιώνα. Έτι θέλω κάμει προς αυτούς διαθήκην ειρήνης· διαθήκη αιώνιος θέλει είσθαι προς αυτούς· και θέλω στερεώσει αυτούς και πληθύνει αυτούς και θέλω θέσει το αγιαστήριόν μου εν μέσω αυτών εις τον αιώνα. Και η σκηνή μου θέλει είσθαι μετ' αυτών· ναι, εγώ θέλω είσθαι Θεός αυτών, και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαός μου. Και τα έθνη θέλουσι γνωρίσει ότι εγώ ο Κύριος αγιάζω τον Ισραήλ, όταν το αγιαστήριόν μου ήναι εν μέσω αυτών εις τον αιώνα. Ιεζεκιήλ 37:21–28.

Υπάρχουν αρκετές ευλογίες τις οποίες ο Ιεζεκιήλ προσδιορίζει ως υποσχεμένες προς τις δύο ράβδους, δηλαδή προς δύο έθνη που γίνονται ένα έθνος. Θα αρχίσουμε εξετάζοντας τέσσερις από αυτές τις ευλογίες, τις οποίες η Αδελφή Ουάιτ έχει επισημάνει ως τέσσερις «ελεύσεις», οι οποίες όλες εκπληρώθηκαν ταυτοχρόνως, στις 22 Οκτωβρίου 1844.

«Η έλευση του Χριστού ως του αρχιερέως μας στα Άγια των Αγίων, για τον καθαρισμό του αγιαστηρίου, όπως παρουσιάζεται στο Δανιήλ 8:14· η έλευση του Υιού του ανθρώπου προς τον Παλαιό των Ημερών, όπως εκτίθεται στο Δανιήλ 7:13· και η έλευση του Κυρίου στον ναό Του, όπως προελέχθη από τον Μαλαχία, είναι περιγραφές του ίδιου γεγονότος· και αυτό επίσης παριστάνεται από την έλευση του νυμφίου στον γάμο, όπως περιγράφεται από τον Χριστό στην παραβολή των δέκα παρθένων, στο Ματθαίος 25.» The Great Controversy, 426.

Η πρώτη «έλευση» στην οποία αναφέρεται η Αδελφή White είναι η έλευση του αρχιερέως για τον «καθαρισμό του αγιαστηρίου», ο οποίος επρόκειτο να λάβει χώρα στο τέλος δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Το εδάφιο αυτό παρέχει την απάντηση στο ερώτημα του Δανιήλ, κεφάλαιο οκτώ και εδάφιο δεκατρία, το οποίο ρωτά: «Έως πότε θέλει είσθαι η όρασις περί της παντοτεινής θυσίας και της παραβάσεως της ερημώσεως, ώστε και το αγιαστήριον και το στράτευμα να παραδίδονται εις καταπάτησιν;» Το εδάφιο δεκατέσσερα προσδιορίζει ότι ο καθαρισμός του αγιαστηρίου θα άρχιζε στο τέλος δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Ο Ιεζεκιήλ λέγει ότι ο Θεός θα «λάβη τους υιούς Ισραήλ εκ μέσου των εθνών, όπου υπήγαν, και θέλει συνάξει αυτούς πανταχόθεν, ... και το έθνος το οποίον συνήχθη δεν θέλει πλέον μανθή» διότι ο Θεός θα «καθαρίση αυτούς· και θέλουσιν είσθαι λαός μου, και εγώ θέλω είσθαι Θεός αυτών.»

Στις 22 Οκτωβρίου 1844, η δεύτερη «έλευση» στην οποία αναφερόταν η Αδελφή White ήταν η εκπλήρωση του εβδόμου κεφαλαίου του Δανιήλ, εδάφιο 13, το οποίο δηλώνει ότι ο Υιός του ανθρώπου θα ερχόταν προς τον Παλαιό των ημερών, για να λάβει βασιλεία. Ο Ιεζεκιήλ λέγει ότι ο Θεός «θέλει κάμει αυτούς έθνος εν τη γη επί των ορέων του Ισραήλ· και εις βασιλεύς θέλει είσθαι βασιλεύς εις πάντας αυτούς». Ο Ιεζεκιήλ παριστάνει τον Χριστό ως βασιλέα με το όνομα «Δαβίδ», όταν λέγει ότι «Δαβίδ ο δούλος μου θέλει είσθαι βασιλεύς επ' αυτούς». Προσδιορίζει επίσης ότι ο Χριστός, ως Δαβίδ, θα ήταν ο «εις ποιμήν» αυτών και ότι ο «δούλος μου Δαβίδ» θα «είναι και άρχων αυτών εις τον αιώνα». Ένας βασιλεύς, εξ ορισμού, χρειάζεται τον τίτλο του ως βασιλέως, και χρειάζεται επικράτεια επί της οποίας να άρχει και πολίτες της βασιλείας του. Εάν δεν υπάρχουν πολίτες, δεν θα υπήρχε βασιλεία.

Εἶδον ἐν ταῖς νυκτεριναῖς ὁράσεσι, καὶ ἰδοῦ, ὡς Υἱὸς ἀνθρώπου ἤρχετο μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἦλθεν ἕως τοῦ Παλαιοῦ τῶν Ἡμερῶν, καὶ προσήγαγον αὐτὸν ἐνώπιον αὐτοῦ. Καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν ἐξουσία, καὶ δόξα, καὶ βασιλεία, ὥστε πάντες οἱ λαοί, τὰ ἔθνη, καὶ αἱ γλῶσσαι νὰ λατρεύωσιν αὐτόν· ἡ ἐξουσία αὐτοῦ εἶναι ἐξουσία αἰώνιος, ἥτις δὲν θέλει παρέλθει, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ δὲν θέλει φθαρεῖ. Δανιήλ 7:13, 14.

Η τρίτη «έλευση» που προσδιόρισε η Αδελφή Γουάιτ ήταν όταν ο Χριστός, ως «ο αγγελιοφόρος της διαθήκης», ήλθε αιφνιδίως στον ναό Του για να καθαρίσει τους υιούς του Λευί. Ο Ιεζεκιήλ λέγει ότι ο Χριστός «θα τους καθαρίσει· και αυτοί θα είναι λαός μου, και εγώ θα είμαι Θεός τους», και ότι «επιπλέον» θα συνάψει «μαζί τους διαθήκη ειρήνης», η οποία «θα είναι αιώνια διαθήκη». Η διαθήκη θα εκπληρωνόταν όταν ο Θεός θα «έθετε» το «αγιαστήριό» Του «εν τω μέσω αυτών», και ότι «τα έθνη θέλουσι γνωρίσει ότι εγώ ο Κύριος αγιάζω τον Ισραήλ, όταν το αγιαστήριόν μου είναι εν τω μέσω αυτών».

Ἰδοῦ, ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἀγγελιοφόρο μου, καὶ αὐτὸς θέλει ετοιμάσει τὴν ὁδὸν ἐμπροσθέν μου· καὶ ἐξαίφνης θέλει ἐλθεῖ εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ ὁ Κύριος, τὸν ὁποῖον σεις ζητεῖτε, ὁ ἀγγελιοφόρος τῆς διαθήκης, εἰς τὸν ὁποῖον σεις εὐαρεστεῖσθε· ἰδοῦ, ἐρχεται, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ υπομείνει τὴν ἡμέραν τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ; καὶ τίς θέλει σταθῆ ὅταν αὐτὸς ἐμφανισθῆ; διότι αὐτὸς εἶναι ὡς πῦρ χωνευτηρίου καὶ ὡς σάπων τῶν λευκαντῶν· καὶ θέλει καθίσει ὡς χωνευτῆς καὶ καθαριστῆς ἀργύρου· καὶ θέλει καθαρίσει τοὺς υἱοὺς τοῦ Λευὶ καὶ θέλει ἐκκαθαρίσει αὐτούς ὡς χρυσὸν καὶ ἀργυρον, διὰ νὰ προσφέρουν εἰς τὸν Κύριον προσφορὰν ἐν δικαιοσύνῃ. Τότε ἡ προσφορὰ τοῦ Ἰούδα καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ θέλει

είσθαι ευάρεστος εις τον Κύριον, ως εν ταις αρχαίαις ημέραις και ως εν τοις προτέροις έτεσιν.
Μαλαχίας 3:1-4.

Ο αγγελιαφόρος που προετοίμασε την οδό για τον Χριστό, ο «αγγελιαφόρος της διαθήκης» στην ιστορία από το 1798 έως το 1844, ήταν ο Ηλίας, όπως αντιπροσωπεύθηκε από τον William Miller. Όταν ο Χριστός ήλθε αιφνιδίως στον ναό Του, καθάρισε τους «υιούς του Λευί» ως «πυρ χωνευτού».

Η άλλη «έλευση» που εκπληρώθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1844 ήταν η έλευση του νυμφίου. Δύο φορές ο Ιεζεκιήλ προσδιορίζει ότι το έθνος που συνάχθηκε από δύο ράβδους θα ήταν ο «λαός» του Θεού, και ότι Αυτός «θα είναι Θεός τους». Αυτό πραγματοποιήθηκε με τον γάμο. Στις 22 Οκτωβρίου 1844, οι τέσσερις προφητείες που εκπληρώθηκαν, στις οποίες αναφέρεται η Αδελφή Ουάιτ, προσδιορίζονται όλες από τη μαρτυρία των δύο ράβδων του Ιεζεκιήλ.

Ο Ηλίας αντιπροσωπεύει τον αγγελιαφόρο που προετοιμάζει την οδό για τον αγγελιαφόρο της διαθήκης. Ο Χριστός προσδιόρισε τον Ιωάννη τον Βαπτιστή ως τον αγγελιαφόρο που προετοίμασε την οδό για την πρώτη Του έλευση. Η αδελφή White προσδιόρισε τον William Miller ως Ηλία, και ο Miller προετοίμασε την οδό ώστε ο Χριστός να έλθει ως ο «αρχιερέας», ο «Υιός του ανθρώπου», ο «αγγελιαφόρος της διαθήκης» και ο «νυμφίος».

Μετά από τριάμισι χρόνια, ο Ηλίας ήλθε από τα Σάρεπτα, όπου είχε μείνει με τη χήρα και τον γιο της, και πρόσταξε τον Αχαάβ να καλέσει όλο τον Ισραήλ στο Κάρμηλο. Ο Ιεζεκιήλ λέγει ότι τα έθνη θα γνωρίσουν ότι ο Θεός ήταν ο Θεός, όταν θέσει το αγιαστήριό Του εν μέσω του έθνους που είχε συναχθεί από τις δύο ράβδους. Στο όρος Κάρμηλος ο Ηλίας είπε στον Ισραήλ να εκλέξει αν ο Θεός είναι ο Θεός ή ο Βάαλ είναι ο Θεός, αλλά έθεσε το ζήτημα στο πλαίσιο όχι μόνο του ποιος ήταν ο αληθινός Θεός, αλλά και στο πλαίσιο του ποιος ήταν ο αληθινός προφήτης.

Και προσήλθεν ό Ήλίας πρός πάντα τόν λαόν και είπεν· Έως πότε χωλανείτε μεταξύ δύο φρονημάτων; εάν ό Κύριος είναι Θεός, ακολουθείτε αυτόν· άλλ' εάν ό Βάαλ, τότε ακολουθείτε αυτόν. Και ό λαός ούκ άπεκρίθη αυτόν λόγον. Και είπεν ό Ήλίας πρός τόν λαόν· Έγώ, μάλιστα έγώ μόνος, άπελείφθην προφήτης του Κυρίου· οί δέ προφήται του Βάαλ είναι τετρακόσιοι πενήκοντα άνδρες. Γ' Βασιλειών 18:21, 22.

Όλος ο Ισραήλ, περιλαμβανομένου και του Αχαάβ, γνώριζε ότι ο Θεός του Ηλία ήταν Θεός, όταν φωτιά κατέβηκε από τον ουρανό και κατέφαγε την προσφορά του Ηλία. Η κάθοδος της φωτιάς στο όρος Κάρμηλος σηματοδοτεί τη στιγμή κατά την οποία ο Θεός έθεσε το αγιαστήριό Του εν τω μέσω του έθνους που αποτελούνταν από δύο ράβδους. Το θαύμα της φωτιάς στο όρος Κάρμηλος απέδειξε ότι ο Θεός ήταν Θεός, και ο Βάαλ ήταν ψευδής θεός.

Το θαύμα στα Σαρεπτά, όταν ο Ηλίας ξάπλωσε επάνω στον νεκρό γιο της χήρας τρεις φορές, της απέδειξε ότι ο Ηλίας ήταν άνθρωπος του Θεού, και το θαύμα στο Κάρμηλο επέτυχε το ίδιο. Όχι μόνον το πυρ του Καρμήλου απέδειξε ότι ο Θεός ήταν Θεός, αλλά κατέδειξε επίσης ότι ο Ηλίας ήταν ο αληθινός προφήτης του Θεού, σε αντίθεση προς τους προφήτες του Βάαλ και τους προφήτες των αλσών. Στην ιστορία του 1840 έως το 1844, ο Μίλλερ και οι Μίλλερίτες κατεδείχθησαν ότι ήταν οι αληθινοί προφήτες, σε αντίθεση προς τους ψευδοπροφήτες του

αποστάτου Προτεσταντισμού, οι οποίοι, μέσα σε αυτήν ακριβώς την ιστορία, είχαν φανερώσει ότι ήταν οι θυγατέρες της Ιεζάβελ.

Ο Ηλίας στο Κάρμηλο αντιπροσωπεύει το έργο της ταυτοποίησης του αληθινού προτεσταντικού κέρατος, διότι η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας, το θηρίο της γης του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, έχει ένα κέρασ Προτεσταντισμού και ένα κέρασ Ρεπουμπλικανισμού, και μόλις είχε αρχίσει τη βασιλεία του το 1798. Το 1798, στο τέλος τριάμισι ετών της κυριαρχίας της Ιεζάβελ, ο Ηλίας ήλθε από τα Σάρεπτα για να καταστήσει σαφή τη διάκριση ως προς το ποια εκκλησία ήταν το κέρασ του Προτεσταντισμού επί του θηρίου της γης.

Η χήρα των Σαρεπτών πορευόταν από την ιστορία των Θυατείρων προς τον γάμο, όπου επρόκειτο να αφαιρεθεί η χηρεία της. Ο αναστημένος υιός της αντιπροσωπεύει εκείνους που φονεύθηκαν από την Ιεζάβελ κατά τα τριάμισι έτη της ξηρασίας. Τα δύο ξύλα που συνέλεγε για φωτιά ήταν οι δύο οίκοι του κατά γράμμα Ισραήλ, οι οποίοι επρόκειτο να συναχθούν μαζί ως ένα έθνος, και το έθνος αυτό ήταν ο πνευματικός Ισραήλ. Η χήρα επρόκειτο να χρησιμοποιήσει τα δύο ξύλα για να ανάψει φωτιά, πράγμα που έλαβε χώρα στο Κάρμηλο και στις 22 Οκτωβρίου 1844, όταν ο αγγελιοφόρος της διαθήκης καθάρισε τους υιούς του Λευϊ με «πυρ χωνευτηρίου».

Η φωτιά είναι σύμβολο της εκχύσεως του Πνεύματος του Θεού, η οποία έλαβε χώρα στο Κάρμηλο και κατά τη Μεσονύκτια Κραυγή, η οποία κορυφώθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Και όταν συμπληρώθηκε η ημέρα της Πεντηκοστής, ήσαν όλοι ομοθυμαδόν στον ίδιο τόπο. Και εξαίφνης έγινε ήχος εκ του ουρανού, ως από βίαιο άνεμο φερόμενο, και γέμισε όλον τον οίκο όπου ήσαν καθήμενοι. Και εφάνησαν εις αυτούς διαμεριζόμενες γλώσσες ως πυρός, και εκάθισε επί έναν έκαστον εξ αυτών. Και επλήσθησαν πάντες Πνεύματος Αγίου, και ήρχισαν να λαλούν με άλλες γλώσσες, καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να λαλώσιν. Πράξεις 2:1-4.

Η έκχυση του Πνεύματος αντιπροσωπεύει την κήρυξη ενός μηνύματος, και η χήρα επρόκειτο να ανάψει φωτιά, ώστε να μπορέσει να ετοιμάσει τροφή για να φάγει, πράγμα που αποτελεί μήνυμα.

Και πήγα προς τον άγγελο και του είπα· Δώσε μου το μικρό βιβλίο. Και μου είπε· Πάρε το και κατάφαγέ το· και θα πικράνει την κοιλιά σου, αλλά στο στόμα σου θα είναι γλυκό σαν μέλι. Και πήρα το μικρό βιβλίο από το χέρι του αγγέλου και το κατάφαγα· και ήταν στο στόμα μου γλυκό σαν μέλι· και μόλις το έφαγα, η κοιλιά μου πικράνθηκε. Αποκάλυψη 10:9, 10.

Το μήνυμα που διακηρύχθηκε αμέσως από τον Αχαάβ προς την Ιεζάβελ ήταν ότι ο Θεός του Ηλία ήταν ο αληθινός Θεός, διότι ο Αχαάβ είχε μόλις γίνει μάρτυρας του ότι ο Θεός του Ηλία απάντησε με φωτιά. Το μήνυμα που αποκαλύφθηκε αμέσως στις 22 Οκτωβρίου 1844 ήταν το μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Σε κάθε περίπτωση, το μήνυμα που μεταφέρθηκε από τον Αχαάβ ή το μήνυμα του τρίτου αγγέλου εξοργίζει την Ιεζάβελ.

Αλλ' αγγελίαι εκ της ανατολής και εκ του βορρά θέλουσι ταραξει αυτόν· διά τούτο θέλει εξέλθει μετά μεγάλης οργής, διά να αφανίση και να εξολοθρεύση ολοσχερώς πολλούς. Δανιήλ 11:44.

Τα «αγγέλματα εξ ανατολών και βορρά» του Δανιήλ αντιπροσωπεύουν το μήνυμα που εξοργίζει τον βασιλέα του βορρά, ο οποίος είναι η Ιεζάβελ, και εκείνη εγκαινιάζει τον τελικό διωγμό της

ιστορίας της γης. Το μήνυμα αυτό αντιπροσωπεύθηκε από το μήνυμα του Αχαάβ προς την Ιεζάβελ και από την άφιξη του μηνύματος του τρίτου αγγέλου κατά το άνοιγμα της κρίσεως το 1844.

Και ἀπήγγειλεν ὁ Αἰσαχάβ πρὸς τὴν Ἰεζάβελ πάντα ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἡλίας, καὶ πῶς κατέσφαξεν πάντας τοὺς προφῆτας ἐν στόματι μαχαίρας. Τότε ἡ Ἰεζάβελ ἀπέστειλε ἄγγελον πρὸς τὸν Ἡλίαν, λέγουσα· Οὕτω νὰ πράξωσιν εἰς ἐμὲ οἱ θεοί, καὶ ἔτι περισσότερα, ἐὰν αὖριον περὶ τὴν ὥραν ταύτην δὲν καταστήσω τὴν ζωὴν σου ὡς τὴν ζωὴν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν. Γ΄ Βασιλέων 19:1, 2.

Ο Ηλίας, ως σύμβολο, αντιπροσωπεύεται μέσω της χρονικής περιόδου της ερήμου από το 538 έως το 1798. Κατόπιν, το 1798, ο Ηλίας εμφανίζεται στην ιστορία ως ο William Miller. Το 1844, ο Ηλίας επικαλείται από τον ουρανό τη φωτιά της Μεσονύκτιας Κραυγής. Έπειτα, το 1863, ο Ηλίας και το μήνυμά του απορρίφθηκαν. Το μήνυμά του ήταν το μήνυμα του Μωυσή περί των «επτά καιρών», το οποίο εκπροσωπείται επίσης από το μήνυμα των δύο ράβδων του Ιεζεκιήλ. Η συνάθροιση των δύο ράβδων κατά την ολοκλήρωση της διασποράς τους ήταν το μήνυμα της χήρας των Σαρεπτών, και εκείνη συνέλεξε τις δύο ράβδους πριν από την προετοιμασία γεύματος.

Ο Μιλλεριτικός Αντβεντισμός, σύμφωνα με τον Τζέιμς και την Έλεν Ουάιτ, έγινε Λαοδικειακός Αντβεντισμός το 1856, και όταν στη συνέχεια απέρριψαν το μήνυμα του Ηλία περί των «επτά καιρών» του Μωυσή το 1863, αφαίρεσαν τη λογική δυνατότητα να κατανοήσουν την αύξηση της γνώσεως των «επτά καιρών» που ο Θεός είχε επιδιώξει να φέρει στο φως το 1856 (μέσω των οκτώ ημιτελών άρθρων του Hiram Edson). Εξαναγκάστηκαν από τη λογική να αρχίσουν να κατεδαφίζουν το θεμελιώδες σύστημα αληθειών που οι άγγελοι οδήγησαν τον William Miller να συναρμολογήσει. Ο πρώτος «λίθος» που ανακαλύφθηκε από τον Miller ήταν ο θεμέλιος λίθος, επάνω στον οποίο ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός θα προσέκρουε σε ολόκληρη την ιστορία του. Η απόρριψη εκείνου του πρώτου λίθου της αληθείας παρήγαγε την τύφλωση της Λαοδικείας, ένα σύμπτωμα που είναι ιάσιμο, αλλά σπανίως επιδιώκεται.

Ο καθαρισμός του ναού, ὁ ὁποῖος ἄρχισε τὴν 22α Ὀκτωβρίου 1844, περιελάμβανε τὸν καθαρισμὸ τοῦ «στρατεύματος», τὸ ὁποῖο εἶχε καταπατηθῆ μαζί με τὸ ἅγιοστήριο στὸ Δανιὴλ 8:13. Τὸ στράτευμα ἀπεικονιζόταν ἀπὸ τὰ «δύο ξύλα» ποῦ εἶχε συγκεντρώσει ἡ χήρα τῶν Σαρεπτά γιὰ τὴ φωτιά. Τὰ δύο ξύλα ἦταν οἱ δύο οἴκοι τοῦ κυριολεκτικοῦ ἀρχαίου Ἰσραὴλ. Ὁ κυριολεκτικὸς Ἐφραΐμ καὶ ὁ Ἰούδας ἔπρεπε νὰ συναχθοῦν σὲ ἓνα πνευματικὸ ἔθνος καὶ νὰ καθαρισθοῦν ἀπὸ τὸν ἄγγελο τῆς διαθήκης κατὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς κρίσεως. Αὐτὰ τὰ δύο ἔθνη ἦταν τὸ «στράτευμα» ποῦ εἶχε καταπατηθῆ.

Ἡ υπόσχεση τοῦ Ιεζεκιήλ ἦταν ὅτι ὁ Θεὸς θα «λάβῃ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ μέσου τῶν ἐθνῶν, εἰς ἃ ἀπῆλθον», καὶ θα «συνάξῃ αὐτούς» καὶ θα «εἰσάγῃ αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν αὐτῶν». Ἡ γῆ τοῦ κυριολεκτικοῦ Ἰσραὴλ ἦταν ἡ ἐνδοξη γῆ, ἡ γῆ τῆς επαγγελίας, ἡ ἡ Ἰούδας. Ἡ πνευματικὴ ἐνδοξη γῆ το 1798 ἦταν ἡ γῆ τοῦ δίκερου θηρίου ποῦ αναβαίνει ἀπὸ τὴ γῆ, τῆς Αποκαλύψεως δεκατρία.

Καθ' ἣν ἡμέραν ὕψωσα τὴν χεῖρά μου πρὸς αὐτούς, διὰ νὰ τοὺς ἐξαγάγω ἐκ γῆς Αἰγύπτου εἰς γῆν τὴν ὁποῖαν εἶχα προβλέψει δι' αὐτούς, ῥέουσιν γάλα καὶ μέλι, ἥτις εἶναι ἡ δόξα πασῶν τῶν γαιῶν.... Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ ὕψωσα τὴν χεῖρά μου πρὸς αὐτούς, ὅτι δὲν θὰ τοὺς εἰσῆγαγον εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποῖαν εἶχα δώσει εἰς αὐτούς, ῥέουσιν γάλα καὶ μέλι, ἥτις εἶναι ἡ δόξα πασῶν τῶν γαιῶν. Ἰεζεκιήλ 20:6, 15.

Οι δύο κυριολεκτικοί οίκοι του Ισραήλ κατοικούσαν στη γη που ήταν η «δόξα όλων των γαιών», η γη που «έρρεε» με «γάλα και μέλι». Όταν οι δύο κυριολεκτικοί οίκοι του Ισραήλ συνάχθηκαν μαζί ως πνευματικός Ισραήλ, τους δόθηκε η υπόσχεση ότι θα τοποθετούνταν στη δική τους γη. Η πνευματική «ένδοξη γη» είναι εκεί όπου βρίσκονται το κίνημα των Μιλλεριτών στην αρχή και το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων στο τέλος κατά τη διάρκεια της κυριαρχίας του θηρίου της γης. Το κίνημα που αντιπροσωπεύει τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες μπορούσε να εγερθεί μόνο στη γη του θηρίου της γης. Ένα κίνημα που ισχυρίζεται ότι είναι το κίνημα του τρίτου αγγέλου από οποιαδήποτε άλλη γη είναι πλαστό, διότι το Άλφα και το Ωμέγα απεικονίζει πάντοτε το τέλος με την αρχή.

«Τα ασύγκριτα ελέη και οι ευλογίες του Θεού έχουν εκχυθεί πλουσίως επάνω στο έθνος μας· υπήρξε γη ελευθερίας και δόξα ολόκληρης της γης. Αλλ' αντί να αποδώσουν ευγνωμοσύνη στον Θεό, αντί να τιμήσουν τον Θεό και τον νόμο Του, οι κατ' ομολογίαν Χριστιανοί της Αμερικής έχουν εμποτισθεί με υπερηφάνεια, πλεονεξία και αυτάρκεια....»

«Έχει έλθει ο καιρός κατά τον οποίον η κρίση έχει πέσει στους δρόμους, και η δικαιοσύνη δεν δύναται να εισέλθει, και εκείνος που απομακρύνεται από το κακό καθίσταται λεία. Αλλ' ο βραχίων του Κυρίου δεν εβραχύνθη ώστε να μη δύναται να σώσει, ούτε το ους αυτού εβάρυνε ώστε να μη δύναται να ακούσει. Ο λαός των Ηνωμένων Πολιτειών υπήρξε λαός ευνοημένος· αλλά όταν περιορίσουν τη θρησκευτική ελευθερία, εγκαταλείψουν τον Προτεσταντισμό και παράσχουν υποστήριξη στον παπισμό, το μέτρο της ενοχής τους θα είναι πλήρες, και η “εθνική αποστασία” θα καταχωρισθεί στα βιβλία του ουρανού. Το αποτέλεσμα αυτής της αποστασίας θα είναι η εθνική καταστροφή.» Review and Herald, 2 Μαΐου 1893.

Στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, τα εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα προσδιορίζουν την καταπάτηση τόσο του αγιαστηρίου όσο και του στρατεύματος. Το στράτευμα ήταν οι δύο οίκοι του κυριολεκτικού Ισραήλ. Η Ιερουσαλήμ καταπατήθηκε κατά τη διάρκεια των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών των Σκοτεινών Αιώνων.

Και μου δόθηκε κάλαμος όμοιος με ράβδο· και ο άγγελος στάθηκε, λέγοντας: Σήκω και μέτρησε τον ναό του Θεού, και το θυσιαστήριο, και εκείνους που προσκυνούν μέσα σ' αυτόν. Αλλά την αυλή που είναι έξω από τον ναό άφησέ την απ' έξω και μη τη μετρήσεις· επειδή δόθηκε στα έθνη· και την άγια πόλη θα την πατήσουν κάτω σαράντα δύο μήνες. Αποκάλυψη 11:1, 2.

Στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, ο Ιωάννης λαμβάνει την εντολή να μετρήσει όχι μόνον τον ναό, αλλά και «εκείνους που προσκυνούν εν αυτό». Ο Ιωάννης είχε προφητικώς τοποθετηθεί στην 22α Οκτωβρίου 1844, όταν του δόθηκε η εντολή να μετρήσει τον ναό και τους προσκυνούντας εν αυτό.

Καὶ ἔλαβα τὸ βιβλαρίδιον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου καὶ κατέφαγον αὐτό· καὶ ἦν ἐν τῷ στόματί μου γλυκὺ ὡς μέλι· καὶ ὅτε τὸ ἔφαγον, ἡ κοιλία μου ἐπικράνθη. Αποκάλυψις 10:10.

Στο δέκατο εδάφιο του δεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, ο Ιωάννης παρίστανε την πικρά απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844, και αμέσως του ελέχθη να μετρήσει τόσο το αγιαστήριο όσο και το στράτευμα. Το θέμα του ερωτήματος του Δανιήλ η' 13 είναι το καταπάτημα τόσο του

αγιαστηρίου όσο και του στρατεύματος. Ο Ιωάννης μάς πληροφορεί ότι «τα έθνη» επρόκειτο να «πατήσουν υπό τους πόδας» την «αγίαν πόλιν» επί «σαράντα δύο μήνας». Οι σαράντα δύο μήνες ήσαν τα τριάμισι έτη του Ηλία. Ήσαν οι Σκοτεινοί Αιώνες από το 538 έως το 1798. Ευρισκόμενος προφητικώς στην 22α Οκτωβρίου 1844, ο Ιωάννης έλαβε την εντολή να αφήσει έξω την αυλή και «να μη τη μετρήσει, διότι εδόθη εις τα έθνη, και την αγίαν πόλιν θέλουσι πατήσει υπό τους πόδας σαράντα δύο μήνας».

Όταν δόθηκε εντολή στον Ιωάννη να μετρήσει «τον ναόν, και το θυσιαστήριον, και τους προσκυνούντας εν αυτώ», κατά τα λόγια του Δανιήλ η' και εδαφίου ιγ', του δόθηκε εντολή να μετρήσει το αγιαστήριο και τη στρατιά. Εάν ειπώθηκε στον Ιωάννη να «μην» υπολογίσει τα χίλια διακόσια εξήντα έτη, τότε έπρεπε να μετρήσει από το 1798 έως το σημείο όπου στεκόταν το 1844. Το 1798 έως το 1844, όταν μετρηθεί, αντιπροσωπεύει σαράντα έξι έτη. Η αρχή των σαράντα έξι ετών ήταν το 1798, όταν εκπληρώθηκαν οι «επτά καιροί» του Μωυσή εναντίον του βορείου οίκου του Ισραήλ. Το τέλος των σαράντα έξι ετών ήταν το 1844, όταν εκπληρώθηκαν οι «επτά καιροί» του Μωυσή εναντίον του νοτίου οίκου του Ισραήλ. Η μέτρηση του Ιωάννη ισοδυναμεί με σαράντα έξι έτη. Ο αριθμός σαράντα έξι συμβολίζει τον ναό. Ο Ιησούς είπε: λύσατε τούτον τον ναόν, και εν τρισίν ημέραις θέλω αναστήσει αυτόν, αλλά οι φιλονεικούντες Ιουδαίοι αντέτειναν ότι ο ναός είχε οικοδομηθεί σε σαράντα έξι έτη.

Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε προς αυτούς· Λύσατε τον ναόν τούτον, και εντός τριών ημερών θέλω εγείρει αυτόν. Είπαν λοιπόν οι Ιουδαίοι· Τεσσαράκοντα και έξι έτη εκτίζετο ο ναός ούτος, και συ θέλεις εγείρει αυτόν εντός τριών ημερών; Εκείνος όμως ελάλει περί του ναού του σώματος αυτού. Ιωάννης 2:19–21.

Ο Ιησούς προσέλαβε τη σάρκα του Αδάμ μετά την πτώση του Αδάμ, με όλες τις κληρονομικές της εκφυλίσεις, ώστε να δώσει παράδειγμα ότι μπορούμε να νικήσουμε όπως Εκείνος ενίκησε. Επί τη βάσει δύο μαρτύρων, το να διδάσκει κανείς ότι η σάρκα του Χριστού δεν περιείχε τις κληρονομικές εκφυλίσεις τεσσάρων χιλιάδων ετών αμαρτίας σημαίνει ότι προβάλλει τον οίνο της Βαβυλώνας, διότι το να διδάσκει ότι ο Χριστός δεν προσέλαβε εκείνες τις κληρονομικές αδυναμίες αποτελεί πρωτεύον δόγμα του Καθολικισμού.

Και παν πνεύμα το οποίον δεν ομολογεί ότι ο Ιησούς Χριστός έχει έλθει εν σαρκί, δεν είναι εκ του Θεού· και τούτο είναι το πνεύμα του αντιχρίστου, το οποίον έχετε ακούσει ότι έρχεται· και ήδη τώρα είναι εν τω κόσμω. Α' Ιωάννου 4:3.

Διότι πολλοί πλάνοι εισήλθαν στον κόσμο, οι οποίοι δεν ομολογούν ότι ο Ιησούς Χριστός ήλθε εν σαρκί. Ούτος είναι ο πλάνος και ο αντίχριστος. Β' Ιωάννου 1:7.

Ο ναός του σώματος του Χριστού ήταν ο ναός του σώματος κάθε ανθρώπινου όντος.

«Ο Χριστός δεν βρισκόταν σε τόσο ευνοϊκή θέση μέσα στην έρημη έρημο για να υπομείνει τους πειρασμούς του Σατανά, όσο ο Αδάμ όταν πειράστηκε στην Εδέμ. Ο Υιός του Θεού ταπεινώσε τον εαυτό Του και έλαβε την ανθρώπινη φύση αφού το ανθρώπινο γένος είχε περιπλανηθεί επί τέσσερις χιλιάδες έτη μακριά από την Εδέμ και από την αρχική του κατάσταση αγνότητας και ευθύτητας. Η αμαρτία είχε επί αιώνες αποτυπώσει τα φοβερά της σημάδια επάνω στο γένος· και σωματικός, διανοητικός και ηθικός εκφυλισμός επικρατούσε σε

ολόκληρη την ανθρώπινη οικογένεια.

«Όταν ο Αδάμ προσβλήθηκε από τον πειραστή στην Εδέμ, ήταν χωρίς το μίasma της αμαρτίας. Στεκόταν ενώπιον του Θεού με τη δύναμη της τελειότητάς του. Όλα τα όργανα και οι δυνάμεις της υπάρξεώς του ήταν εξίσου ανεπτυγμένα και αρμονικά ισορροπημένα.

«Ο Χριστός, στην έρημο του πειρασμού, στάθηκε στη θέση του Αδάμ για να υποβληθεί στη δοκιμασία την οποία εκείνος απέτυχε να υπομείνει. Εδώ ο Χριστός νίκησε υπέρ του αμαρτωλού, τέσσερις χιλιάδες χρόνια αφού ο Αδάμ έστρεψε τα νότα του στο φως του οίκου του. Χωρισμένη από την παρουσία του Θεού, η ανθρώπινη οικογένεια απομακρυνόταν, με κάθε διαδοχική γενεά, όλο και περισσότερο από την αρχική καθαρότητα, σοφία και γνώση που είχε ο Αδάμ στην Εδέμ. Ο Χριστός έφερε τις αμαρτίες και τις αδυναμίες της ανθρώπινης φυλής όπως αυτές υπήρχαν όταν Εκείνος ήλθε στη γη για να βοηθήσει τον άνθρωπο. Υπέρ της φυλής, έχοντας επάνω Του τις αδυναμίες του πεπτωκότος ανθρώπου, επρόκειτο να αντιμετωπίσει τους πειρασμούς του Σατανά σε κάθε σημείο κατά το οποίο ο άνθρωπος θα δεχόταν επίθεση.» Selected Messages, βιβλίο 1, σ. 267, 268.

Στο δεύτερο κεφάλαιο του Ιωάννη ο Χριστός μιλούσε για το σώμα Του ως ναός, και ο ναός-σώμα Του ήταν εκείνος ενός ανθρώπινου όντος με τις εκφυλίσεις τεσσάρων χιλιάδων ετών σωρευμένης αδυναμίας. Ο ανθρώπινος ναός στον οποίο αναφέρθηκε ο Χριστός αποτελείται από σαράντα έξι χρωμοσώματα. Όταν ο Μωυσής ανέβηκε στο Σινά για να λάβει τον νόμο και τις οδηγίες για την ανέγερση του ναού, παρέμεινε στο όρος σαράντα έξι ημέρες. Ο Ιεζεκιήλ αναφέρεται στον Χριστό που τοποθετεί τον ναό Του «εν μέσω» των δύο ράβδων. Η χρονική περίοδος από τη λήξη των επτά καιρών του βόρειου βασιλείου και του νότιου βασιλείου, την οποία ο Ιωάννης έλαβε εντολή να μετρήσει, ήταν σαράντα έξι έτη, και αντιπροσώπευε το «εν μέσω» ή το χρονικό διάστημα μεταξύ του 1798 και του 1844. Μέσα σε εκείνα τα σαράντα έξι έτη, ο Ιησούς ανήγειρε τον πνευματικό ναό, τον οποίο επρόκειτο αιφνιδίως να καθαρίσει όταν θα ερχόταν ως ο αγγελιοφόρος της διαθήκης. Ως ο αγγελιοφόρος της διαθήκης, θα έγραφε τον νόμο Του επάνω στις καρδιές του λαού Του. Εκείνος ο νόμος παριστάνεται από δύο πλάκες. Η πρώτη πλάκα έχει τέσσερις εντολές, η δεύτερη πλάκα έχει έξι. Μαζί αντιπροσωπεύουν τον αριθμό σαράντα έξι.

Η συνάθροιση του πνευματικού Ισραήλ από το 1798 έως το 1844 αντιπροσωπεύει τη συνάθροιση του πνευματικού Ισραήλ, αλλά αντιπροσωπεύει επίσης και την εγκαθίδρυση ενός ναού.

Προσερχόμενοι προς Αυτόν, ως προς λίθον ζώντα, αποδοκιμασμένον μεν υπό των ανθρώπων, εκλεκτόν δε παρά τω Θεώ και πολύτιμον, και σεις επίσης, ως λίθοι ζώντες, οικοδομείσθε οίκον πνευματικός, ιεράτευμα άγιον, διά να προσφέρητε πνευματικής θυσίας, ευπροσδέκτους εις τον Θεόν διά Ιησού Χριστού.

Διότι περιέχεται και στη Γραφή: «Ιδού, θέτω εν Σιών ακρογωνιαίο λίθο, εκλεκτό, πολύτιμο· και όποιος πιστεύει σ' αυτόν δεν θα καταισχυνθεί».

Είς ύμᾱς λοιπόν, τοὺς πιστεύοντας, εἶναι πολύτιμοι· ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀπειθοῦντας, ὁ λίθος τὸν ὁποῖον ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἔγινε κεφαλὴ γωνίας, καὶ λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου, διὰ ἐκείνους οἵτινες προσκόπτουν εἰς τὸν λόγον, ὄντες ἀπειθεῖς· εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἐτάχθησαν.

Σεις όμως είσθε γένος εκλεκτόν, βασιλείον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός διά τον οποίον ο Θεός έκαμεν ιδιαιτέραν εκλογήν· διά να εξαγγείλητε τας αρετάς εκείνου, όστις σας εκάλεσεν εκ του σκότους εις το θαυμαστόν αυτού φως· οίτινες ποτέ δεν ήσθε λαός, τώρα όμως είσθε λαός του Θεού· οίτινες δεν ηλεθηήκατε, τώρα όμως ηλεήθητε. 1 Πέτρου 2:4–10.

Ο ναός που ανεγέρθηκε από το 1798 έως το 1844 περιλαμβάνει μια τάξη που ήταν «διορισμένη» σε απειθεία. Η απειθείά τους εκδηλώθηκε με την απόρριψη των «επτά καιρών», του «ακρογωνιαίου λίθου», του «λίθου τον οποίον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες», ο οποίος είναι ο «βράχος προσκόμματος» και ο «λίθος σκανδάλου».

Η τάξη που ήταν «εκλεκτή του Θεού», αναγνώρισε τη «λίθο» που είχε «αποδοκιμασθή από τους ανθρώπους» ως τον «ζώντα λίθο», και ως τη «λίθο» που είχε «εκλεγή από τον Θεό, και» ήταν «πολύτιμος». Οι «εκλεκτοί του Θεού», η «εκλεκτή γενεά», ήσαν κατά τους «προτέρους καιρούς» «ουχί λαός, αλλά» τότε επρόκειτο να γίνουν «λαός του Θεού». Όταν ο Θεός συνήγαγε τα δύο ραβδιά, τους εξήγαγε εκ των «εθνών». Επρόκειτο να γίνουν λαός Του όταν έφερε τα δύο έθνη μαζί ως ένα κατά τη διάρκεια των σαράντα έξι ετών από το 1798 έως το 1844.

Υπάρχει μόνο ένα θεμέλιο, και το θεμέλιο αυτό είναι ο Ιησούς Χριστός· αλλά η «πέτρα προσκόμματος», που ήταν το θεμέλιο της ιστορίας η οποία απορρίφθηκε από τους απειθείς, ήταν οι «επτά καιροί» του Μωυσή. Όταν οι «επτά καιροί» απορρίφθηκαν το 1863, επρόκειτο για απόρριψη του Ιησού Χριστού.

Το συνονθύλευμα μύθων που συνάγει ότι ο καθαρισμός του αγιαστηρίου, ο οποίος άρχισε στις 22 Οκτωβρίου 1844, ήταν εκπλήρωση μόνον της προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, προσδιορίζει ένα κενό αγιαστήριο, ένα αγιαστήριο χωρίς στράτευμα, μια βασιλεία χωρίς πολίτες. Δεν υπάρχει κανένας σκοπός για το αγιαστήριο, δοσμένος διά θείας εμπνεύσεως, που να έχει υψηλότερη προτεραιότητα από εκείνον που ο Θεός είπε ότι είναι ο σκοπός του αγιαστηρίου.

Και άς μοι κατασκευάσωσιν άγιαστήριον, διά να κατοικῶ ἐν μέσῳ αὐτῶν. Ἔξοδος 25:8.

Στις Γραφές, το αγιαστήριο του Θεού συνδέεται πάντοτε με τον λαό Του, ο οποίος αποτελεί τη στρατιά. Τα δύο ραβδιά του Ιεζεκιήλ, που προσδιορίζονται ως δύο έθνη, επρόκειτο να γίνουν ένα έθνος και το αγιαστήριο του Θεού θα ήταν εν τω μέσω αυτών. Το να παραποιεί κανείς το ερώτημα του εδαφίου δεκατρία του Δανιήλ οκτώ, προκειμένου να αποκρύψει αυτό που πράγματι ζητείται από το ερώτημα, σημαίνει ταυτοχρόνως και απόρριψη του «αγίου τινός» στο εδάφιο δεκατρία, στον οποίο ζητήθηκε να απαντήσει στο ερώτημα.

Κατόπιν άκουσα έναν άγιο να ομιλεί, και ένας άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον άγιον που ομιλούσε: Έως πότε θα διαρκεί το όραμα περί της παντοτινής θυσίας και της παραβάσεως της ερημώσεως, ώστε να παραδοθούν και το αγιαστήριο και το στράτευμα για να καταπατώνται; Και μου είπε: Έως δύο χιλιάδες και τριακόσιες ημέρες· τότε το αγιαστήριο θα καθαρισθεί. Δανιήλ 8:13, 14.

Το ουράνιο ον στο οποίο απευθύνθηκε η ερώτηση ονομάζεται «εκείνος ο τις άγιος», και η έκφραση αυτή μεταφράζεται από την εβραϊκή λέξη «Παλεμωνί», που σημαίνει ο θαυμαστός αριθμητής, ο αριθμητής των μυστικών. Στο χωρίο αυτό, το οποίο αποτελεί τον κεντρικό στύλο και

το θεμέλιο του Αντβεντισμού, ο Χριστός παρουσιάζει τον εαυτό Του ως τον θαυμαστό αριθμητή. Το πράττει ακριβώς στο σημείο όπου προσδιορίζει τη σχέση μεταξύ της μακροβιότερης χρονικής προφητείας στην Αγία Γραφή και επίσης της χρονικής προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ημερών. Η μακροβιότερη χρονική προφητεία είναι ο όρκος του Μωυσή, δηλαδή οι επτά καιροί του Λευιτικού είκοσι έξι. Αυτή είναι η προφητεία που προσδιορίζει τη διασπορά και την υποδούλωση των δύο οίκων του Ισραήλ, οι οποίοι ταυτοποιούνται ως το «στράτευμα» που θα καταπατηθεί στο εδάφιο δεκατρία, ενώ το εδάφιο δεκατέσσερα προσδιορίζει την προφητεία της καταπατήσεως του αγιαστηρίου. Αμφότερες οι προφητείες εκπληρώθηκαν στις 22 Οκτωβρίου 1844, αφού η χήρα των Σαρεπτών συνέλεξε τα δύο ξύλα για τη φωτιά του αγγελιοφόρου της διαθήκης.

Όταν ο Αντβεντισμός απέρριψε την πρώτη κιόλας αλήθεια του προφητικού χρόνου, την οποία οι άγγελοι οδήγησαν τον William Miller να κατανοήσει, τύφλωσαν τους εαυτούς τους. Το 1856, με τα οκτώ άρθρα του Hiram Edson, ο Palmoni επιχείρησε να αυξήσει το φως των επτά καιρών, αλλά μάταια. Απέρριψαν το μήνυμα προς τη Λαοδίκεια και δέχθηκαν τις πέντε κακοήθεις εκδηλώσεις της Λαοδίκειας, ταυτοποιώντας έτσι τους εαυτούς τους ως τις πέντε μωρές παρθένες.

Τα εξήντα πέντε έτη του Ησαΐα επτά, που προσδιορίζουν το 742 π.Χ., το 723 π.Χ. και το 677 π.Χ. στην αρχή τους, επαναλήφθηκαν στην ιστορία του τέλους, στα 1798, 1844 και 1863. Εκείνη η ιστορία του τέλους παριστάνεται με τη συνάθροιση των δύο ράβδων στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, και η χήρα της Σαρεπτά (όπως αποκαλείται στην ελληνική του Καινού Διαθήκης), είναι η ιστορία του Θεού που εγκαθιδρύει σχέση διαθήκης με τον πνευματικό Ισραήλ μέσα στον πνευματικό Ιούδα (τη γη της δόξας) κατά τη διάρκεια της ιστορίας του έκτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας. Αυτή η ιστορία, όντας το τέλος της προφητείας των εξήντα πέντε ετών, παριστά επίσης την αρχή του θηρίου της γης της Αποκάλυψης δεκατρία. Στην αρχή του έκτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας, η ένωση δύο ράβδων απεικονίζει το τέλος του έκτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας. Αυτή η ιστορία περιέχει μια παράλληλη ιστορία του κέρατος του Προτεσταντισμού και του κέρατος του Ρεπουμπλικανισμού.

Προφητικώς, μία δύναμις, ή ένα κέρας, ή ένα έθνος, ή μία βασιλεία, ή ένας βασιλεύς, ή μία κεφαλή είναι εναλλάξιμα σύμβολα, αναλόγως προς το πλαίσιο εντός του οποίου χρησιμοποιούνται. Όλα αυτά τα σύμβολα αναφέρονται επίσης στα δύο ραβδιά, τα οποία ο Ιεζεκιήλ προσδιορίζει ως δύο έθνη. Στην αρχή της προφητικής ιστορίας του θηρίου της γης, το Προτεσταντικό κέρας συνήχθη σε ένα έθνος, ή σε ένα κέρας. Στο τέλος αυτής ακριβώς της ίδιας ιστορίας, το Ρεπουμπλικανικό κέρας θα ενωθεί με το κέρας του αποστατημένου Προτεσταντισμού, ώστε να σχηματίσουν ένα έθνος. Το έθνος εκείνο θα είναι μία εικόνα προς το θηρίο της θαλάσσης του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Λογικώς, εάν αρνούμεθα να διακρίνουμε τη μαρτυρία της κατάρας των επτά καιρών (η οποία εκτελέσθηκε εναντίον αμφοτέρων των οίκων του κατά γράμμα Ισραήλ), ασφαλώς δεν θα είμαστε σε θέση να διακρίνουμε πώς εκείνοι οι δύο κατά γράμμα οίκοι του αρχαίου Ισραήλ έγιναν το έθνος του πνευματικού Ισραήλ το 1844. Εάν δεν μπορούμε να διακρίνουμε εκείνη την ιστορία, είμαστε απολύτως «χωρίς καμία αντίληψη» ως προς το πώς εκείνη η ιστορία, στην αρχή των Ηνωμένων Πολιτειών, προσδιορίζει την ιστορία στο τέλος, όταν το Ρεπουμπλικανικό κέρας επαναλαμβάνει τη διαδικασία της συνάξεως και της ενώσεως που απεικονίσθηκε στην αρχή με το Προτεσταντικό κέρας.

Θα συνεχίσουμε να εξετάζουμε αυτές τις αλήθειες στο επόμενο άρθρο.